

foretage mindre Ændringer i Forslaget. Det har fundet det naturligt, at de Kongetiender, der visse Steder ere henlagte til Lønning for Præstierne, og som derved ganske have faaet samme Præg som Præstetienden, maa kunne omfættes og afløses samtidig med den, og det har ikke fundet det rigtig at fastholde den Bestemmelse i Forslaget, at de ved Afløsningen indbetalte Kapitaler, Renter og Afdrag skulde frugtbargjøres ved Opkjøb af Landkreditforeningsobligationer, da Staten derved vilde blive hindret i at anbringe disse Penge paa den til enhver Tid hensigtsmæssigste og fordelagtigste Maade.

Man har overveiet, hvorvidt man i Overensstemmelse med Udvalgsflertallet i 1871—72 burde undlade at give Lovens Anvendelse paa Fæstegodsset; men man er kommen til den Overbevisning, at det vilde være uheldigt at beholde Præstetienden paa enkelte Godser, naar man afstæffe den i hele det øvrige Land, og man har ikke fundet Anledning til at stille Godseierne, der kan siges i Virkeligheden at svare Præstetienden af deres Fæstegods, ringere end andre Tiendeydere. De nuværende Fæstere ville jo efter Forslaget ikke være tvungne til at gaa ind paa en Afløsning, men behøve kun at gjøre det, naar de kunne faae det ordnet med Godseieren paa en saadan Maade, at de se deres Regning derved.

Den Del af Betænkningen, som vedrører Tiendens Værdi, er kun betingelsesvis tiltraadt af Erikstrup og N. Nielsen, der med Henblik paa Tiendens Oprindelse finde, at Afløsningssummen burde sættes betydeligt lavere og for Smaarebsestændens Vedkommende efter nærmere bestemte Regler helt bortfalde; men da den høitærede Finansminister's Udtalelser ved Forslagets 1ste Behandling tillige med Forhandlingerne i Udvalget har lært os, at det Foreslaaede sandsynligvis er det laveste, der kan være Spor af Udsigt til at samle de forskjellige Anskuelser om, og da vi anse Forslaget, som det med de af Flertallet foreslaaede Ændringer vil blive, for et Gode fremfor det Bestaaende, have vi foreløbig sluttet os dertil med Forbehold af en paa senere Trin fri Stilling, hvis Forhandlingerne vise, at der kan være Haab om Tilslutning i den antydede Retning.

I Henhold til disse Betragtninger anbefaler Flertallet de nedenfor stillede Ændringsforslag.

Mindretallet (Sab og Steffensen) kan ikke tilraade det foreliggende Lovudkast fremmet, da det efter vor Formening maa undergives en gennemgaaende Samarbejdelse, forinden det kan skjønnes brugbart som Grundlag for videre Forhandling. Man kan vistnok om end af andre Grunde tiltræde Flertallets Formening om det Unskelige i, at den Del af

den nuværende saakaldte Tiendeydelse, som er Vederlag for Præstetienden, afløses af en Kapitalsum, der udbetales eller dog amortiseres i en vis ikke altsor lang Arrætte f. Ex. i 28 Aar eller maaft i 41 Aar, hvilket med en Rentefod af 4 pCt. svarer til 6 eller 5 pCt. i aarlig Rente og Afdrag; men man skjønner forøvrigt ikke rettere, end at de Grunde, som tale for en Afløsning af Præstetienden, i alt Væsentligt og med samme Styrke ramme Tiendeydelsen i det Hele, altsaa ogsaa den, som er Vederlag for Kirke- og Kongetiende. Naar der røres ved Forholdet, maa man derfor principielt erklære sig for en almindelig Tiendeafløsningslov. Smidleriid skal Mindretallet ikke afgjort vægre sig ved først at gaa med til en særlig Afløsningslov for Præstetienden alene, saafremt det virkelig skulde vise sig, at Flertallets Formening er rigtig, at en saadan er meget lettere at gennemføre end en almindelig Lov. Derimod maa man fastholde, at de samme Grundtænkninger anvendes ved den specielle Lov som ved den almindelige, og man kan derfor paa ingen Maade indrømme saakaldte Lempelser eller saakaldte Billighedshensyn bragte til Gylbigheid i en Afløsningslov for Præstetienden, hvilke man ikke drifter sig til — idetmindste foreløbig — at indføre paa en Afløsningslov ogsaa for de andre Tiendebesels Vedkommende.

Grundlaget for enhver Tiendeafløsningslov maa efter Mindretallets Formening være en Afvinding, som er en virkelig Erstatning af Vælsens Værdi, saaledes som denne foreligger gennem faste og uomtvistelige Kjendsgjerninger. Man kan derfor finde en Beregning af Værdien efter de 24 sidste Aars Kapitelstart, med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Aar, antiagelig, efterdi denne Beregningsmaade har en vis Fejd, men man kan ikke indgaa paa en Bestemmelse som den, at det saakaldte Opmaal ikke kan komme med i Beregningen. Hvor Opmaal er fastsat, hvor det kontraktmæssig skal svares af Tiendeyderen og altsaa retslig tilkommer Tiendeieren, vilde Opmalets Udskydelse af Beregningen være en Gave til den Første paa den Sidstes Beføstning, hvortil der ikke findes nogen sand Grund, og hvor Opmaal ikke er saaledes fastsat, bliver der ikke Tale om at medtage noget saadant under Opgivelsen.

Stal Tiendeieren tvinges til at lade sin Tienderet omfætte til en fast Pengeafgift, maa der til Gjengjæld for det temmelig fikre Tab af Indtægt i en noget nærmere eller fjernere Fremtid ogsaa tilstaaes ham den Fordel, at hans Kapital virkelig frigjøres for ham. Den Afgiftspligtige kan derfor ikke beholde Frihed til efter Lykke at afløse sin aarlige Ydelse eller ikke. Er det en afgjort Fordel for Tiendeyderen — hvilket indrømmes — at faae sin aarlige Ydelse i Korn in natura eller efter Kapitelstart omfat til Pengeafgift, maa han ogsaa finde sig i, at Afgiften